

לרצפה, ודרכו עליו עם הנעליים. אשתו של שריף התחילה לצעוק, וכולנו מיהרנו לבית. זכריה אחי שאל: בשביל מה להתקוטט? אז אחד מהיהודים, שלבש בגדי צבא, שאל: מי יודע אנגלית? אחי הצעיר, עבדאללה, ענה שהוא שולט בשפה האנגלית. החייל שאל אותו: של מי הבית הזה, וכשעבדאללה ענה שהבית שייך לשריף, הם התנפלו עליו, ועם מקל פתחו לו את הראש, ואז זכריה רץ מהר לשכן אחר, מכיר טוב מהצד היהודי, שהוא דוקטור. הדוקטור טילפן למשטרה, והשוטרים באו, והעבירו מיד את עבדאללה ושריף לעזרה ראשונה.

אך זו היתה ההתחלה של הקרב. ההמשך אירע בשבת. סיפר על כך חלים:

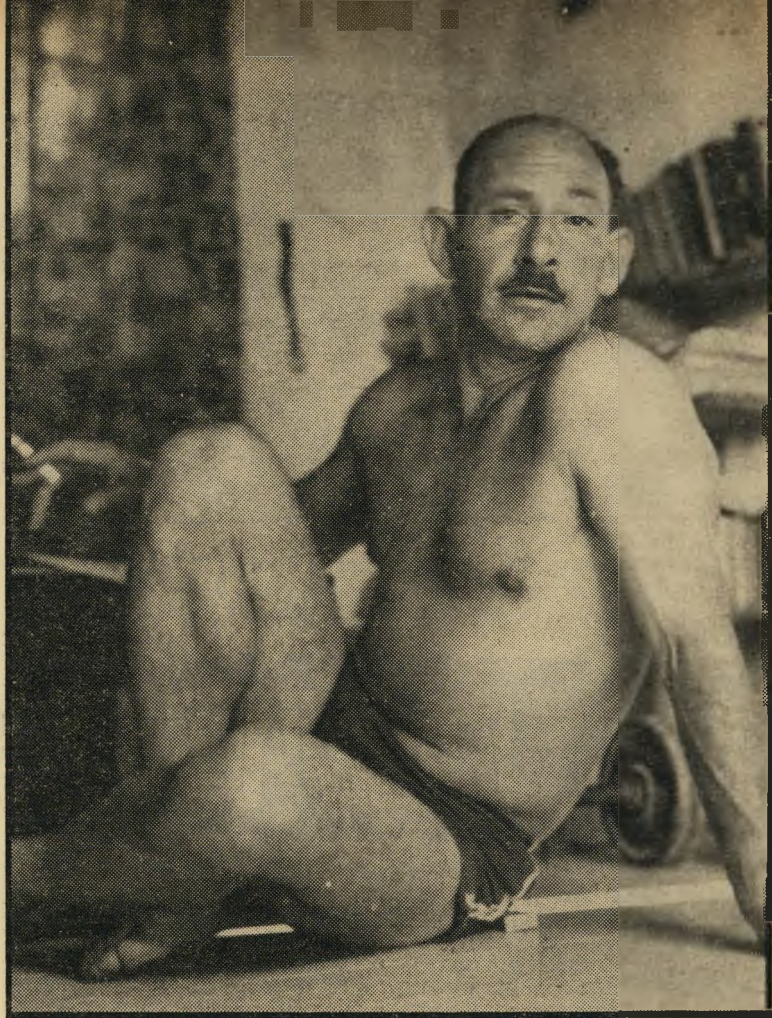
„במוצאי שבת בא איש צולע עם זקן, יחד עם כמה חברים שלו, והעיר את שריף משנתו. כשראו שאיננו פותח את הדלת, צעקו: „תפתח, אנחנו משטרה!“ הם כולם היו שיכורים, וירו יריות באוויר. לבסוף, לאחר שאיימו שהם הולכים לפרוץ את הדלת, יצא שריף החוצה. הצולע האיר את פניו בפנס, וכשראה את הצלקת שנשארה שם, הביין כי שריף הוא אחד מאלה שקיבל את המכות בפעם שעברה. אז חיכה הם התחילו להכות אותו, שיגלה להם איפה גרים הבחורים שהתלוננו עליהם במשטרה. בהתחלה שריף לא רצה לגלות. אבל אחרי כמה מכות חזקות נכנע, והוביל אותם אל הבתים ששם מתגוררים בני משפחת בולמין. הם אספו את כולנו, ציוד עלינו לשים את הידיים על הראש, וללכת איתם. הביאו אותנו לבית הנטוש שבשכונה, ושם הרביצו לכולנו מכות רצח. משעה שתיים וחצי עד ארבע וחצי הרביצו לנו. במשך כל הזמן הם שתו וירו יריות באוויר. הם איימו עלינו שאם ניפנה למשטרה, ירצחו אותנו. ואז הם ביקשו שנפנה את הבית עד שעה שמונה בבוקר.

הם היכי אותנו מבלי שאנחנו הרבצנו להם מכות, ועד עכשיו כולנו ישנים בחדר אחד, בגלל הפחד שיש לנו מהם. מי יודע, אולי הם יבואו עוד פעם?”

★ ★ ★

„הדבר דרש תגובה“

הישראלים המעורבים בפרשה הם הרוב, והסתבר שכל אחד מהם הוא

מוזכיר רפ"י
בירושלים, שלמה באום, המעורב גם כן בפרשת המכות. טענתו — שהוא היכה מתוך הגנה עצמית. והוסיף בליגלוג: „זה באמת לא היה הוגן — כי אנחנו יודעים להרביץ מכות יותר טוב מהערבים.“

שני אנשים יהודיים, שלאחד מהם יש קרחת, אל הבית של שריף, והעירו אותו בדפיקות חזקות על הדלת. כששאל שריף מה הם רוצים? ענו לו: תפתח את הדלת, אנהנו רוצים את הדירה למעלה. הוא ענה להם שהמפתח נמצא אצל אמו, אז הם פרצו את הדלת, נכנסו פנימה, והתחילו להכות אותו. שריף, יחמוק, פתח דו הגישה להם את המפתח, אבל הם אמרו שיהיה להם מספיק. הם דרשו ששריף בעצמו יגיש את המפתח. „כששריף סירב לעשות זאת, זרקו אותו

דניז עוזיאל

לפי גירסת ה' פרופזה, והערבים המעורבים בפרשה — כולם סרסוריה. לפי גירסתה — זוהי עזילה שפלה כדי לשלול ממנה את הבית.

דמות ידועה בירושלים:

- סרן שלמה באום (37), מוזכיר רפ"י בירושלים, צנחן לשעבר, מקריח.
  - יהושע קופרשטוק (31), בעל מועדון בכחוס הירושלמי, צולע על רגלו, מזוקן.
  - עדי בן-צבי (24), סטודנט לגיאולוגיה, דמות ידועה בבוהימה, סגן במילואים.
  - יוסף דנון (27), פתח פעם סוכנות לדוגמניות בשם מונה, שנסגר לאחר שערי רייה, כשכמה דוגמניות התלוננו על הונאה.
- לפי סיפורם של הארבעה, היו אלה העריבים שהתנפלו עליהם, כדי לגרש אותם מהשכונה.

סיפר יהושע קופרשטוק על תחילת ה- מאורעות:

„ביום המישי בבוקר בשעה שש, הלכו שני הקצינים, שלמה ועדי, מביתו של עדי אל ביתו של שלמה באום. כשהתקרבו לבית הקיפו אותם פתאום שמונה בחורים ערביים מוצקים, שאחד מהם גר בסמוך לביתו של שלמה, והשאר מהסביבה. אחד מהם מתאגרף מקצועי, ולשאר היו וחיות מתכת בידים. כשעמדו שלמה ועדי להכנס לבית, סגרו עליהם השמונה, ופתחו בהנוקפה אכזרית. הסיבה לא ברורה. היגוה שיי: יש בסביבה זונה יהודיה שקוראים לה דניז עוזיאל. היא עובדת עם ששה ערבים ערביים. לאחר הכיבוש היא רצתה לתפוס את אחד הבתים, ולפתוח בו, כלי כל ספק, בית-בישת שישרת את הלקוחות החדשים שבטח יהיו לה בין הערבים של השכונה.

„כיוון שהיא ראתה בשכנות שלנו גורם מפריע לעסקיה, שלחה את העוסקים העריבים שלה שיתנו לנו רמז להסתלק. „הרגינו אותי שבמשטרה קיבלו את הגירי-סה של הערבים כנוכחה! אז כששלמה ועדי באו וסיפרו לי איך התיחסו אליהם — אל שני קציני צה"ל — במשטרה, זה היה לי מאד. סיכמנו שאי-אפשר לעבור לסדר היום, והדבר דורש תגובה. ואם המשטרה נותנת גיבוי לתקיפה של הערבים, צריך ללמד את השמונה שזה לא סוף פסוק.

„דיברנו על זה עם כמה חברים, והם החליטו ללמד את הערבים לקח, שלא ישכחו אותו כל חייהם. הערבים הוכו כהוגן. אבל אף אחד מארבעתנו לא היה מעורב בהכאה.“

המלחמה כעמדה מבוצרת של אנשי הלגיון, עדיין רואים את גדר התילל שציינה את קו הגבול. על הבית הנטוש הזה — נטוש אולי כל הקרב, וייתכן מאד שכל המכות לא באו, אלא כדי לזכות בו עומד בשכונה הירושלמית המקסימה אבוטור, הנמצאת בקטע הדרכה ה- משקיף אל עמק השילוח. ליד הבית הנטוש, אשר שימש לפני

בית המריבה

(המשך בעמוד 27)